

— Да тръгнемъ ли? — казалъ —

— Добре.

Той тръгналъ. Следъ него

тѣ тръгнали сжщо

и чувствали нѣкакъвъ хладъ.

Войника си казалъ:

„Веднѣжъ да се свърши...“

Загазилъ си здравата, братъ“.

Въвъ коридора

тихо говорятъ.

Мракъ се въ жглитѣ таи.

Слѣзнали после на двора,

а горе

вече зората блести.

Човѣкътъ погледналъ зората въ

която

се кжпѣла съ блѣсъкъ звезда

и мислѣлъ за своята

тежка

човѣшка,

жестока

безока

сждба.

„Тя — моята свърши. . .“

Ще висна обесень.

Но белкимъ тя свършва

съ менъ? —

Живота ще дойде по-хубавъ

отъ пѣсень,

по-хубавъ отъ пролѣтенъ день.“